

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoP/17/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112221599
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112221599.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudkýň JUDr. Márie Vrtochovej a Mgr. Ivana Kubínyho vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti J.: N., nar. XX.XX.XXXX a V., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, deti rodičov: matky N. J., bytom L. XXXX/XX, Y., zastúpená: JUDr. M. Kamas, advokát so sídlom Palackého 6403, Trenčín, a otca V. J., bytom S. 4, I., zastúpený: Mgr. Ivan Kodaj, P.O. BOX 65, Trenčín, o návrhu matky na zvýšenie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 31P/245/2012 - 97 zo dňa 28. januára 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zvýšil vyživovaciu povinnosť otca na maloletého N. zo sumy 130,- Eur na sumu 150,- Eur mesačne a na maloletého V. zo sumy 95,- Eur na sumu 120,- Eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2012 a zároveň povolil otcovi maloletých detí splatiť nedoplatok na výživnom za obdobie od 01.09.2012 do 31.01.2014 v prípade N. vo výške 340,- Eur a v prípade V. vo výške 425,- Eur v splátkach po 10,- Eur mesačne na každé dieťa spolu s bežným výživným, čím zároveň došlo k zmene rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 18C/141/2007 - 96 zo dňa 13. júla 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/279/2009 - 110 zo dňa 22. októbra 2009. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil poukazaním na ust. § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 a 3 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a ust. § 160 ods. 1 O.s.p., keď mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že k zmene pomerov, akú má na mysli ust. § 78 Zákona o rodine, došlo najmä na strane maloletých detí. V danej súvislosti konštatoval, že maloletý N. bol v čase posledného rozhodovania o výživnom vo veku 7 rokov a navštevoval 1. ročník základnej školy, v súčasnosti má 12 rokov a navštevuje 6. ročník základnej školy. Maloletý V. bol vo veku 6 rokov a navštevoval materskú školu, v súčasnosti má 10 rokov a navštevuje 4. ročník základnej školy. K zmene pomerov podľa jeho názoru nesporne došlo aj u matky maloletých detí, ktorá je už zamestnaná a dosahuje príjem vo výške cca 120,- Eur mesačne. V prípade otca s poukazom na to, že v predošlom konaní nebol jeho príjem zistený, hoci ho dosahoval vo forme odmien za účasť na pretekoch, dôvodil, že zmenu jeho pomerov nebolo možné zistiť a ustáliť. Za potrebné však považoval zdôrazniť, že otec aj na súdnom pojednávaní prezentoval laxný a benevolentný prístup k hľadaniu si zamestnania, hoci mu v tomto nebráni ani jeho zdravotný stav. Mal za preukázané, že otec si dlhodobo riadne neplní svoju vyživovaciu povinnosť ku svojim deťom, dokonca bol za tento skutok odsúdený, hoci doplnil, že rozhodnutie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť. Otec teda dlhodobo nepodniká žiadne kroky, ktoré by viedli k zlepšeniu jeho finančnej

situácie. Taktiež v konaní v zmysle záveru súdu prvého stupňa žiadnym spôsobom nepreukázal, že by venoval všetky svoje sily na dôsledné zabezpečenie výživy svojich detí. Pokiaľ ide o otcom navrhované dôkazy a to výsluch maloletých detí, tento súd prvého stupňa nepovažoval za potrebný, s poukazom na skutočnosť, že matka detí riadne preukázala aktuálne pomery na strane maloletých detí a ich výsluch by tak bol nadbytočný. Rovnako nepovažoval za potrebné vypočúvať ako svedkov rodičov matky detí na preukázanie, akým spôsobom jej títo finančne vypomáhajú, keďže mal za zrejmé, že bez ich pomoci by sa matka spolu s deťmi ocitla na hranici chudoby. Bezpredmetným bolo z jeho pohľadu aj zaoberanie sa otázkou, ako môže matka zo svojho príjmu hradiť ňou deklarované náklady, keď vychádzal z jej tvrdenia, že jej vypomáhajú rodičia, ako aj skutočnosti, že matka si svoju vyživovaciu povinnosť k deťom plní aj výkonom osobnej starostlivosti o tieto deti. Výška výživného bola upravená v zmysle návrhu matky s účinnosťou do 01.09.2012. Súd prvého stupňa zastával názor, že v možnostiach a schopnostiach otca, s poukazom na jeho príjem a celkové majetkové pomery a výdavky, bude platiť zvýšené výživné na maloletého N. v sume 150,- Eur a na maloletého V. v sume 120,- Eur mesačne. Takto určenú výšku vyživovacej povinnosti považoval za primeranú možnostiam a schopnostiam otca, potrebám maloletých detí (u maloletého V. prihliadol aj na jeho prechod z materskej školy na základnú školu), aj s poukazom na ponechanie priestoru na prípadné zvyšovanie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom v budúcnosti. Zročné výživné na maloletého N. vo výške 340,- Eur (20,- Eur x 17 mesiacov) a na maloletého V. vo výške 425,- Eur (25,- Eur x 17 mesiacov) povolil za použitia ust. § 160 ods. 1 O.s.p. otcovi splácať v splátkach po 10,- Eur na každé dieťa spolu s bežným výživným.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho zástupcu odvolanie otec maloletých, ktorý napadnutý rozsudok navrhol zmeniť tak, že otec maloletých detí je povinný uhrádzať odporkyni len minimálne výživné, v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa, a to od 01. septembra 2012 až do právoplatného rozhodnutia súdu o vyporiadanie BSM po rozvede manželstva účastníkov konania. Mal za to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a dospel tak na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav podľa neho neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy v podobe rozsudku o vyporiadaní BSM, ktoré doteraz neboli uplatnené. Rozhodnutie tak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a svojím obsahom je v celosti feministicky zaujaté proti otcovi maloletých detí. Napadnutý rozsudok považoval za nedostatočne odôvodnený, keď nedostatočne odráža vykonané dokazovanie, v ktorom navrhovateľ jednoznačne neuniesol vecné bremeno v tom, že nemá dostatok finančných prostriedkov ani na úhradu stanoveného výživného, a nie ešte na jeho zvýšenie. Naopak, matka maloletých súdu klamala už od pojednávania dňa 22.11.2011, keď tvrdila, že si peniaze z predaja domu v BSM rozdelila s otcom maloletých. Súd prvého stupňa tak podľa neho dlhodobo ignoruje ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Za účelové a neúplné tvrdenie, účelové manipulovanie s faktami a jednoznačné nadžiadanie matke maloletých detí zo strany súdu prvého stupňa považoval jeho vyjadrenie o tom, že rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoP/2/2012 - 113 zo dňa 31.01.2012, ktorým bol návrh otca na zníženie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom zamietnutý, nadobudol právoplatnosť dňa 06.02.2012, a to s ohľadom na skutočnosť, že dňa 05.03.2012 podal voči uvedenému rozsudku aj mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie v rozsahu piatich strán. Ďalej konkretizoval, o čo predmetné dovolanie opieral, pričom odôvodnenie následného uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 4 Cdo 95/2012 zo dňa 26. apríla 2012, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté, považoval za dôležité a poučné pre všetkých účastníkov, a preto odporučil oboznámiť sa s jeho znením aj odvolaciemu súdu. V danej súvislosti bližšie vymedzil jednotlivé tvrdenia dovolacieho súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia o odmietnutí dovolania a zdôraznil predovšetkým to, v zmysle ktorého pre potreby posúdenia majetkových pomerov otca na účel posúdenia výšky výživného na maloletých je rozhodná aj skutočnosť, že matka maloletých mala z majetku patriaceho do BSM predať dom za nie zanedbateľnú sumu a tvrdenia rodičov o vyporiadaní ceny predaného domu sú protirečivé. Ďalej spochybnil jednotlivé tvrdenia súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré považoval za účelové a nepresné. Zdôraznil, že si už od januára 2010 dodnes každoročne presne plní svoju vyživovaciu povinnosť podľa ust. § 62 ods. 3 Zákona o rodine v stanovenom minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na svoje nezaopatrené nepľnoleté deti, pričom v súčasnosti je tá suma už vyššia ako 50,- Eur. Súdu prvého stupňa vytýkal skutočnosť, že si nepreveril tvrdenie matky maloletých o tom, že jej každý mesiac finančne vypomáhajú rodičia, keď poukázal na to, že jej rodičia sa vystaňovali do Českej republiky pred veriteľmi z predchádzajúceho podnikania, pri ktorom sa zadlžili. Nepovažoval preto za reálne, aby svojej dcére

mesačne prispievali sumou 300,- Eur, keď sami majú minimálne mesačné príjmy, ktoré ledva vystačia na ich základné životné potreby. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa príslušné ustanovenia Zákona o rodine vykladal a aplikoval pri vykonávanom dokazovaní vždy iba v prospech matky maloletých detí. Za nepravdivé a zarážajúce považoval tvrdenie, že k zmene pomerov nesporne došlo aj u matky maloletých detí, ktorá je už zamestnaná a dosahuje príjem vo výške cca 120,- Eur. V rozsudku súdu prvého stupňa č.k. 31P/248/2010 je pritom uvedené, že matka maloletých od 03.03.2011 pracuje na základe dohody o pracovnej činnosti ako výpomoc v Reštaurácii u Z. Z. v Y., kde má dohodnutú odmenu vo výške 136,- Eur mesačne, na čom sa podľa jej opakovaného vyjadrenia dodnes nič nezmenilo. V ďalšom tvrdení súdu prvého stupňa, že u otca s poukazom na to, že v predošlom konaní nebol jeho príjem zistený, hoci ho dosahoval vo forme odmien za účasť na pretekoch, nebolo možné zmenu jeho pomerov zistiť a ustáliť, videl ničím nepodloženú nehoráznosť, vyplývajúcu iba zo zaujatosti súdu prvého stupňa. V danej súvislosti dôvodil, že všetky príjmy otca maloletých detí vždy riadne vydokladoval, preložil súdu prvého stupňa a tento sa s nimi oboznámil, čo je uvedené v príslušnej zápisnici o pojednávaní a sú založené v príslušnom súdnom spise. Logickému mysleniu podľa jeho presvedčenia odporuje ďalšie konštatovanie súdu prvého stupňa, že otec dlhodobo nepodniká žiadne kroky, ktoré by viedli k zlepšeniu jeho finančnej situácie, keď vôbec nevyhodnotil zásadnú skutočnosť, že matka maloletých detí zatiaľ iba podľa nepravoplatného rozsudku o vyporiadanie BSM je povinná vyplatiť otcovi maloletých sumu 23.916,22 Eur. V tomto videl najväčšie právne pochybenie súdu prvého stupňa a tým aj nerešpektovanie ust. § 63 ods. 1 Zákona o rodine v danej súvislosti zdôraznil, že následne po právoplatnosti predmetného rozsudku o vyporiadani BSM a vyplatení vyššie uvedenej sumy chce sám dobrovoľne postupovať podľa § 64 Zákona o rodine. Z uvedeného dôvodu opakovane potvrdil, že nevidí žiadny dôvody, aby si ako otec maloletých detí plnil vyživovaciu povinnosť o viac ako v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa a môže tak podľa vlastných slov s čistým svedomím prezentovať aj laxný a benevolentný prístup k hľadaniu si zamestnania. Záver súdu prvého stupňa o tom, že je v jeho možnostiach a schopnostiach platiť zvýšené výživné, znie pre neho bez vyplatenia sumy 23.916,22 Eur až komicky.

K odvolaniu otca maloletých sa vyjadril kolízny opatrovník maloletých, ktorý ho navrhol zamietnuť a potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne správny. V danej súvislosti považoval za nevyhnutné zdôrazniť, že na strane obidvoch maloletých detí nastala zmena pomerov, ktorá odôvodňuje zvýšenie výživného. Mal. N. bol v čase posledného rozhodovania o výške výživného žiakom prvého ročníka základnej školy, v súčasnom období je žiakom šiesteho ročníka základnej školy. Rovnako poukázal na to, že matke vznikajú zvýšené výdavky v súvislosti so stomatologickým ošetrením mal. N., ktorý nosí zubný aparát. Ďalej uviedol, že mal. V. v roku 2009 navštevoval materskú školu, pričom v školskom roku 2013/2014 je žiakom 4. ročníka základnej školy a má záujmovú činnosť v podobe plávania a výtvarného krúžku. Mal za to, že matka maloletých má naďalej bežné výdavky, ktoré súvisia so zabezpečením stravovania, oblečenia a lekárskej starostlivosti maloletých detí. S prihliadnutím na uvedené zastával názor, že zvýšenie vyživovacej povinnosti zo strany otca k mal. N. z doterajších 130,- Eur mesačne na sumu 150,- Eur mesačne a k mal. V. z doterajších 95,- Eur mesačne na sumu 120,- Eur mesačne zodpovedá veku detí, ich odôvodneným potrebám a je v možnostiach a schopnostiach otca platiť na maloleté deti takto zvýšené výživné.

Matka maloletých sa k odvolaniu otca maloletých písomne nevyjadrila.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v súlade s ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že toto rozhodnutie je potrebné potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výrokoch vecne správne. Odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu. V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v poukazuje na vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje, na zdôraznenie správnosti jeho dôvodov však považuje za nevyhnutné uviesť nasledovné:

Podľa ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Pri rozhodovaní o zmene výživného treba porovnať okolnosti dôležité pre určenie výživného tak v čase skoršieho rozhodnutia, ako aj v čase nového rozhodnutia. Zmenou pomerov sa rozumie výrazná zmena tých okolností (či už na strane oprávneného alebo povinného), ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom.

Pri posudzovaní, či nastala zmena pomerov na strane oprávneného na výživnom, resp. povinného rodiča, v akom rozsahu je odôvodnená zmena výživného, súd vychádza zo základných kritérií pre určenie vyživovacej povinnosti, uvedených v ust. § 62 Zákona o rodine.

Základnými kritériami na určenie vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom sú predovšetkým schopnosti, možnosti a majetkové pomery obidvoch rodičov (ust. § 62 ods. 2 prvá veta Zákona o rodine), s prihliadnutím na odôvodnené potreby oprávneného dieťaťa (ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine).

V prípade, ak súd zistí významnú zmenu v pomeroch detí alebo rodičov, zmení existujúcu úpravu výživného, a to v rozsahu, ktorá zodpovedá kritériám podľa ust. § 62, resp. § 75 ods. 1 Zákona o rodine.

Preskúmaním veci bolo zistené, že súd prvého stupňa v predmetnej veci riadne zistil skutkový stav veci, nebol dôvod na opakovanie už vykonaného dokazovania v zmysle ust. § 213 ods. 3 O.s.p., ani na jeho doplnenie podľa ust. § 213 ods. 4, 5 O.s.p.. Z obsahu spisu vyplýva, že vyživovacia povinnosť k maloletým N. a V. bola naposledy určená rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 18C/141/2007 - 96 zo dňa 13. júla 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/279/2009 - 110 zo dňa 22. októbra 2009, ktorým bol okrem iného otec maloletých zaviazaný prispievať na ich výživu sumou 130,- Eur mesačne v prípade mal. N. a sumou 95,- Eur mesačne v prípade mal. V.. V čase citovaného rozhodnutia bol mal. N. vo veku 7 rokov žiakom 1. ročníka základnej školy a mal. V. vo veku 6 rokov ešte navštevoval materskú školu. Čistý mesačný príjem otca sa v danom čase v konaní ustáliť nepodarilo, nakoľko sa venoval profesionálnej cyklistike bez zmluvného základu a príjem mal z odmien za výhry v pretekoch v sumách, ktoré neboli zistené. Matka maloletej bola v tom čase nezamestnaná, bez nároku na dávku v nezamestnanosti.

V súčasnosti matka pracuje na dohodu v reštauračnom zariadení s príjmom vo výške 117,78 Eur mesačne, okrem uvedeného disponuje príjmom vo výške 60,- Eur mesačne za prenájom garáže a poberá náhradné výživné. Spolu s maloletými deťmi žije v prenajatom dvojizbovom byte s nákladmi na bývanie na úrovni cca 340,- Eur mesačne. Otec maloletých v súčasnosti pracuje ako domovník vo I., kde aj prechodne žije, pričom čistý príjem z uvedenej zárobkovej činnosti dosahuje na úrovni 377,31 Eur mesačne. Inými príjmami nedisponuje a má prenajatý dvojizbový byt, kde uhrádza náklady súvisiace s bývaním celkovo vo výške 171,- Eur. Mal. N. má 12 rokov, je žiakom šiesteho ročníka základnej školy, mimoriadnym záujmovým aktivitám sa nevenuje a zvýšené výdavky na jeho starostlivosť súvisia s jeho zubným aparátom. Mal. V. má 10 rokov, navštevuje štvrtý ročník základnej školy, často býva chorý a navštevuje umeleckú školu s mesačným poplatkom vo výške 11,-Eur.

Z uvedeného je zrejmé, tak, ako správne konštatoval aj súd prvého stupňa, že preukázateľne došlo k zmene pomerov od poslednej úpravy výživného, a to najmä na strane maloletých detí, ktorých náklady oproti predchádzajúcej úprave výživného objektívne vzrástli. Z vykonaného dokazovania zároveň vyplynulo, že o zmene pomerov možno hovoriť aj na strane matky, ktorá v porovnaní s predchádzajúcim obdobím, kedy bola evidovaná na úrade práce bez nároku na dávky v nezamestnanosti, začala vykonávať zárobkovú činnosť na dohodu v reštauračnom zariadení, kde dosahuje mesačný príjem vo výške okolo 117,- Eur. Otec síce túto skutočnosť v odvolaní spochybňuje, k tomu však odvolací súd podotýka, že uvedenú sumu mesačného zárobku potvrdila na pojednávaní aj ním navrhnutá svedkyňa ako zodpovedná vedúca predmetného reštauračného zariadenia, v dôsledku čoho považuje odvolací súd túto jeho námietku za nedôvodnú. Zmenu pomerov pritom nebolo možné jednoznačne skonštatovať práve na jeho strane, nakoľko v pôvodnom konaní sa nepodarilo ustáliť presnú výšku jeho mesačného príjmu, ktorý dosahoval v čase vydania posledného rozhodnutia zaväzujúceho ho prispievať na výživu maloletých, z dôvodu jeho variability spojenej s absenciou zmluvného základu a evidencie výhier vyplatených za výsledky v cyklistických pretekoch.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že musí byť v schopnostiach a možnostiach otca platiť zvýšené výživné na maloletých v rozsahu, aký určil. Odvolací súd pripomína, že plnenie vyživovacej povinnosti k dieťaťu je prvoradá povinnosť rodiča, ktorá má v zmysle ust. § 62 ods. 5 Zákona o rodine pred inými výdavkami rodiča prednosť, obzvlášť ak ide o rodiča, ktorý sa svojou osobnou starostlivosťou iba v minimálnej miere podieľa na zabezpečovaní vhodných predpokladov pre všestranný rozvoj svojich detí, ako je tomu v prejednávanej veci. Otec maloletých je zdravý muž nachádzajúci sa v produktívnom veku, ktorý s ohľadom na skutočnosť, že vykonáva zárobkovú činnosť v zahraničí, musí navyiac v dostatočnej miere ovládať aj cudzí jazyk, čo sú schopnosti predurčujúce ho k tomu, aby bol spôsobilý platiť výživné v primeranej výške, za ktorú považuje odvolací súd s prioritným ohľadom na odôvodnené potreby jeho maloletých synov výšku zvýšeného výživného určeného súdom prvého stupňa. K otcom navrhovanému rozsahu vyživovacej povinnosti na úrovni jej zákonného minima odvolací

súd uvádza, že na platenie výživného v minimálnom rozsahu sú ex lege zaviazané všetky povinné osoby s neporovnateľne horšími schopnosťami, možnosťami a majetkovými pomermi, než ktorými disponuje otec maloletých ako mladý, zdravý a v zahraničí pôsobiaci človek, pričom suma minimálneho výživného by nebola schopná pokryť ani len časť výdavkov súvisiacich so starostlivosťou o maloleté deti.

Otec maloletých v podanom odvolaní opakovane naznačuje zaujatosť zákonnej sudkyne v tom zmysle, že nadržíava matke maloletých a príslušnú právnu úpravu interpretuje a aplikuje výlučne v jej prospech. Za účelové manipulovanie s faktami a jednoznačné nadržíavanie matke maloletých detí označil okrem iného tvrdenie súdu prvého stupňa o tom, že rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoP/2/2012 - 113 zo dňa 31.01.2012, ktorým bol návrh otca na zníženie vyživovacej povinnosti k maloletým deťom zamietnutý, nadobudol právoplatnosť dňa 06.02.2012, a to s ohľadom na skutočnosť, že dňa 05.03.2012 podal voči uvedenému rozsudku dovolanie. K tejto bezpredmetnej námietke otca maloletých odvolací súd uvádza, že dovolanie predstavuje opravný prostriedok, ktorý slúži práve na napadnutie právoplatných rozhodnutí za splnenia zákonom stanovených podmienok, v dôsledku čoho sa mu pripisuje prívlastok mimoriadny. Pokiaľ však mal otec maloletých vážne pochybnosti o nezaujatosti zákonnej sudkyne, ktoré by mohol odôvodniť aj niečím iným než z jeho pohľadu feministicky založeným obsahom rozhodnutia, ktorým sa pritom sleduje záujem jeho dvoch maloletých synov, nič mu nebránilo v tom, aby využil svoje právo v zmysle ust. § 15a a nasl. O.s.p..

Aj v súvislosti s vyššie uvedeným sa odvolaciemu súdu žiada skonštatovať, že otcovi maloletých detí podľa všetkého muselo uniknúť, o čo v konaní vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti prioritne ide, a to záujem maloletých detí. V celom texte svojho opravného prostriedku používa pojem maloleté deti výlučne v súvislosti s označením svojho procesného postavenia, touto črtou je zároveň poznačená aj formulácia odvolacieho petitu, v rámci ktorej otec nehovorí o platí výživného na mal. N., resp. mal. V., ale predpokladá "...uhrádzať" odporkyňi len minimálne výživné, v minimálnom rozsahu...". Otec maloletých tak zjavne nepochopil, že predmetom konania je určenie výživného na jeho maloleté deti v záujme zabezpečenia predpokladov pre ich všestranný rozvoj. Charakterom svojej procesnej aktivity totiž naznačuje, že sa cíti byť účastníkom sporového konania, v ktorom očakáva dosiahnutie stavu spravodlivého vyrovnania s matkou maloletých ako odporkyňou v súvislosti s nezhodami ohľadom vyporiadania ich BSM po rozvede, a to na úkor primeranosti výšky výživného na svoje maloleté deti. Na rozdiel od neho však odvolací súd zastáva principiálny názor, že maloleté deti účastníkov konania nesmú v otázke aktuálneho zabezpečenia ich primeranej výživy a výchovy doplácať na nezhody plynúce z vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva v tom zmysle, že by mali dostávať od jedného z rodičov len minimálne výživné, a to až do času, kým ho ten druhý v nadväznosti na výsledky súdnej formy vyporiadania nevyplatí.

Za poľutovaniahodné považuje odvolací súd vyjadrenie otca maloletých, že z dôvodu nevyporiadania BSM nevidí žiaden dôvod na to, aby na maloleté deti plnil vyživovaciu povinnosť v rozsahu presahujúcom zákonné minimum a môže tak s čistým svedomím prezentovať aj laxný a benevolentný prístup k hľadaniu si zamestnania. Takýto prístup si však môžu dovoliť len tí, ktorí nie sú zaťažení žiadnou vyživovacou povinnosťou, čo v prípade otca maloletých jednoznačne neplatí. Je priam zarážajúce, že otec maloletých neustále prioritizuje otázku majetkového vyporiadania sa matkou maloletých, ani okrajovo sa však nezmiene o tom, akým spôsobom môže byť podľa jeho predstavy zabezpečená starostlivosť o jeho maloletých synov z výživného v minimálnom rozsahu, s platením ktorého je dokonca osobne stotožnený napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 18C/141/2007 - 96 zo dňa 13. júla 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/279/2009 - 110 zo dňa 22. októbra 2009 bol zaviazaný na platenie výživného v podstatne väčšom rozsahu, pričom v nadväznosti sa neplnenie si tejto zákonnej povinnosti, vyplývajúcej z právoplatného a vykonateľného rozsudku, bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 1T/69/2013 uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy a odsúdený na trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, hoci toto rozhodnutie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť. Súdu prvého stupňa pritom vytyka, že si dostatočne nepreveril tvrdenia matky, že jej mesačne prispievajú rodičia sumou vo výške do 300,- Eur, keď on sám disponuje jednoznačnými informáciami o výške ich príjmov a schopnosti pokryť si z nich úhradu základných životných potrieb. Aj z pohľadu odvolacieho súdu je pritom zrejmé, že matka maloletých by zo svojho obmedzeného príjmu a výživného plateného otcom maloletých v minimálnom rozsahu mohla len sotva dovoliť zabezpečiť dôstojnú životnú úroveň pre svoje deti, preto by mal otec v záujme maloletých naopak oceňovať skutočnosť, že niekto ďalší je ochotný podieľať na nákladoch súvisiacich so starostlivosťou o ich spoločných synov.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku, podľa ktorej doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, najmä rozsudok súdu prvého stupňa o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva rodičov maloletých ako bývalých manželov, na túto odvolací súd rovnako neprihliadal. Predmetný rozsudok doposiaľ nenadobudol právoplatnosť, a ak by aj bol právoplatný, finančnú čiastku, ktorú má na jeho základe vyplatiť matka maloletých otcovi, považuje odvolací súd za primeranú kompenzáciu plynúcu z predaja spoločného rodinného domu, ktorá by z tohto pohľadu mala prioritne slúžiť na ďalšie zabezpečenie jeho bytovej otázky, a nemala tak zohrávať kľúčový význam vo vzťahu k stanoveniu výšky vyživovacej povinnosti na maloleté deti predpokladajúc, že práve z týchto prostriedkov by sa malo vyživné niekedy v budúcnosti vyplácať.

Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým zvýšil vyživovaciu povinnosť otca na mal. N. z doterajších 130,- Eur na sumu 150,- Eur mesačne a na mal. Róberta z doterajších 95,- Eur na sumu 130,- Eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2012, za správne. Za správny považoval aj výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým vyčíslil nedoplatok otca na výživnom za obdobie od 01.09.2012 do 31.01.2014, ktorý súd prvého stupňa povolil otcovi splácať za podmienok uvedených vo výroku rozsudku, ako i výrok o trovách konania.

Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 146 ods. 1 písm. a) O.s.p., keď vo výroku konštatoval, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže pred súdom prvého stupňa išlo o konanie, ktoré mohlo začať i bez návrhu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.